

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Kžzd 37/2019-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću za mladež sastavljenom od sudaca Ranka Marijana, kao predsjednika vijeća, te Ileane Vinja i Melite Božičević Grbić, kao članica vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice – specijalistice Maje Ivanović Stilinović, kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog P. D., zbog kaznenog djela iz čl. 166. st. 1. u vezi s čl. 158. st. 1. Kaznenog zakona („Narodne novine“ br. 125/11, 144/12, 56/15 i 61/15 – ispravak, dalje u tekstu: KZ/11), odlučujući o žalbama optuženika i državnog odvjetnika podnesenim protiv presude Županijskog suda u Osijeku od 15. listopada 2019. broj Kzd-1/2019, u sjednici održanoj 2. srpnja 2020., u nazočnosti opt. P. D. i njegovih branitelja, odvjetnika D. R. iz B., te M. B. iz Đ.,

p r e s u d i o j e:

Žalbe optuženog P. D. i državnog odvjetnika odbijaju se kao neosnovane te se potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom proglašen je krivim opt. P. D. zbog teškog kaznenog djela spolnog zlostavljanja i iskorištavanja djeteta iz čl. 166. st. 1. u vezi čl. 158. st. 1. KZ/11 za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od osam godina te mu je, sukladno čl. 58. KZ/11, uzeta kao utvrđena kazna zatvora u trajanju od sedam mjeseci iz opozvane uvjetne osude izrečene presudom Općinskog suda u Osijeku broj K-559/14 od 11. svibnja 2015. (pravomoćna 15. kolovoza 2015.) pa je optuženik, uz primjenu odredaba o stjecaju, osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od osam godina i četiri mjeseca. U navedenu kaznu optuženiku je uračunato vrijeme lišenja slobode od 13. listopada 2017. pa nadalje, sukladno čl. 54. KZ/11.

Temeljem čl. 158. st. 2. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ br: 152/08, 76/09, 80/11, 91/12 – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12, 56/13, 145/13,

152/14 i 70/17 - dalje u tekstu: ZKP/08) oštećena je s imovinskopravnim zahtjevom upućena na parnicu.

Opt. P. D. je, temeljem čl. 148. st. 1. ZKP/08, obavezan na plaćanje troškova kaznenog postupka iz čl. 145. st. 2. toč. 1. i 6. ZKP/08 u ukupnom iznosu od 21.950,00 kn.

Protiv te presude žale se optuženik i državni odvjetnik.

Optuženik podnosi zasebne žalbe po svojim braniteljima M. B., odvjetniku iz O. ureda B. iz Đ., te po branitelju D. R., odvjetniku iz Odvjetničkog društva R. iz O., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje pred izmijenjeno sudsko vijeće, odnosno da se ta presuda preinači i optuženik oslobodi od optužbe. U žalbi po branitelju M. B. predloženo je i ukidanje istražnog zatvora. Ujedno je zatražena obavijest o sjednici drugostupanjskog vijeća.

Opt. P. D. podnosi i osobnu žalbu s dopunom, bez posebno naznačenih žalbenih osnova i prijedloga u vezi odluke ovog žalbenog vijeća.

S obzirom da su žalbe optuženika podnesene iz istovjetnih razloga, razmatrane su kao jedinstvena žalba.

Državni odvjetnik se žali zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i optuženiku za predmetno kazneno djelo utvrdi stroža kazna zatvora, a potom izrekne i jedinstvena kazna zatvora u duljem trajanju.

Odgovor na žalbu optuženika podnio je državni odvjetnik u kojem argumentira svoje stajalište o neosnovanosti te žalbe te predlaže da se ista odbije.

Odgovor na žalbu državnog odvjetnika nije podnesen.

Prije održavanja sjednice vijeća spis je, sukladno čl. 474. st. 1. ZKP/08., dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske koje ga je u zakonskom roku vratilo.

Sjednici ovog drugostupanjskog vijeća nazočili su branitelji optuženika odvjetnici M. B. i D. R., koji su izložili navode podnesenih žalbi i ostali kod žalbenih prijedloga. Nazočnost optuženika osigurana je putem audiovideo uređaja s obzirom da se on trenutno nalazi u Zatvoru u Z. Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, iako uredno pozvan, nije pristupio pa je sjednica održana u njegovoj nenazočnosti, sukladno čl. 495. st. 4. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ br: 152/08, 76/09, 80/11, 91/12 – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14, 70/17 i 126/19 - dalje u tekstu: ZKP/08-I).

Žalbe nisu osnovane.

Uvodno treba reći da je ranija osuđujuća presuda protiv optuženika ukinuta rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Kžzd-16/2018 od 21. veljače 2019. zbog nepotpuno,

a time i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja te je predmet vraćen sudu prvog stupnja na ponovno suđenje s uputom o potrebi ispitivanja oštećenice na raspravi te provođenja drugih dokaza, posebno ispitivanja svjedoka Z. V.

U ponovljenom suđenju, prvostupanjski je sud otklonio sve nedostatke na koje mu je prethodno ukazano te je provođenjem svih relevantnih dokaza potpuno utvrdio činjenično stanje i sa sigurnošću zaključio da je predmetno kazneno djelo dokazano.

Ističući žalbeni osnov bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08 u žalbi po branitelju M. B., optuženik tek parafrazira zakonski tekst navedene odredbe bez navođenja konkretnih razloga u čemu bi se ova povreda sastojala. S obzirom da niti ispitivanjem pobijane presude po službenoj dužnosti takve povrede nisu nađene, to istaknuti žalbeni osnov očito nije ostvaren.

U žalbi po branitelju N. R. ističe se bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 1. ZKP/08 jer da na raspravi od 15. svibnja 2019. prvostupanjski sud nije bio propisno sastavljen. Nasuprot tome, izostanak poimeničnog navođenja članova vijeća u zapisniku s te rasprave ne ukazuje na nepropisan sastav suda budući je u zapisniku izričito konstatirano da je predsjednik vijeća usmeno objavio sastav sudskog vijeća, te da nazočne stranke na to nisu imale primjedaba. Kako se ni sada u žalbi ne navode konkretni prigovori vezano uz sastav sudskog vijeća, očito se radi tek o omašci pri pisanju zapisnika, a ne o istaknutoj bitnoj povredi odredaba kaznenog postupka.

Također, nisu ostvarene daljnje bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 3. ZKP/08. Netočna je tvrdnja žalbe da bi rasprava od 3. lipnja 2019. bila održana pred drugim predsjednikom vijeća (sudac A. S.) zbog čega je rasprava od 13. lipnja 2019. trebala početi iznova, kako nalaže odredba čl. 407. st. 3. ZKP/08. Nasuprot tome, na ročištu od 3. lipnja 2019. rasprava nije održana, već odgođena zbog spriječenosti predsjednika vijeća D. M. Zbog toga se sastav sudskog vijeća nije mijenjao pa nije bilo zapreke nastaviti raspravu dana 13. lipnja 2019. pred istim predsjednikom vijeća.

Isto tako, promašena je tvrdnja žalbe da bi ošt. Ž. Đ. bilo uskraćeno pravo na blagodat nesvjedočenja koje bi joj, kao nećakinji optuženika, pripadalo po čl. 285. st. 1. toč. 2. ZKP/08. Žalitelj zaboravlja da u predmetima kaznenopravne zaštite djece, o kakvom se ovdje radi, srodnici optuženika nemaju pravo na uskratu iskaza, kako proizlazi iz izričite odredbe čl. 285. st. 6. ZKP/08.

Žalbom optuženika pobija se pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja te se osporava vjerodostojnost terećenja oštećenice iz istrage pozivom na karakteristike njezine ličnosti koje su utvrđene nalazom i mišljenjem psihologijskog vještaka prof. J. B. Također, ukazuje se da je ginekološkim pregledom oštećenice utvrđena njezina spolna intaktnost, što je u suprotnosti s utvrđenjem suda o obavljenim penetracijama u spolovilo oštećenice. Osim toga, oštećenica je i drugu osobu osumnjičila za spolno zlostavljanje, što se pokazalo neistinitim. S obzirom da očevidaca događaja nema, a ostali svjedoci imaju tek posredna saznanja, trebalo je prihvatiti kao istinit iskaz oštećenice dan na raspravi kada ona ne tereti optuženika. Konačno, ukazuje se na proturječja u nalazima i mišljenjima provedenih psihologijsko-psihijatrijskih vještačenja oštećenice u pitanju vjerodostojnosti njezinog svjedočenja, zbog čega je vještake na raspravi

trebalo "suočiti i saslušati". Zaključno, optuženika je trebalo osloboditi od optužbe primjenom načela *in dubio pro reo*.

Nasuprot tome, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao sud drugog stupnja, nalazi da je prvostupanjski sud u ponovljenom postupku sve činjenice potpuno i pravilno utvrdio te je osnovano našao dokazanim da je optuženik, kao tetak ošt. Ž. Đ., a svjestan da je ona dijete starosti 9 godina s mentalnim poteškoćama te nedovoljno psihički razvijena, u tri navrata s njom obavio vaginalne spolne odnošaje čime je na štetu posebno ranjivog djeteta počinio teško kazneno djelo spolnog zlostavljanja i iskorištavanja, na način kako ga tereti optužba.

Iskaz žrtve, oštećenog djeteta Ž. Đ. iz istrage, prvostupanjski sud s pravom cijeni vjerodostojnim i istinitim. Taj iskaz obiluje specifičnim detaljima o vremenu, mjestu, interakciji sudionika i proživljenim emocijama oštećenice da već i po prosudbi prosječnog čovjeka ukazuje da ona govori iz proživljenog iskustva. U bitnim dijelovima opisa spolne zlostave (događaj u bijelom kombiju) oštećenica je prepričala svojoj ... majci, svjedoku P. Š. koja potvrđuje da je oštećenica pritom jako plakala. Nedugo potom, oštećenica i u razgovoru s psihologom ... .. sela L., svjedoku Z. V., istovjetno opisuje pretrpljene spolne zlostave u kombiju, navodeći da je optuženik slično postupio još tri do četiri puta. Iskaz ove stručne osobe, koja je o razgovoru s oštećenicom vodila bilješke (sada pročitane u dokaznom postupku), nesumnjivo predstavlja značajnu potvrdu da je oštećenica tijekom istražnog postupka govorila istinu.

Osim toga, u postupku je pročitana preslika bilježnice (list 450-453 spisa) u kojoj oštećenica, opisujući svoje životne probleme, samoinicijativno ponavlja "da ju je tetak silovao kad je imala devet godina". Taj tekst oštećenica piše preko godinu dana nakon podnošenja kaznene prijave i danog prvog iskaza na sudu.

Vještak psihologijske struke prof. J. B., iako u svom nalazu i mišljenju uočava da se radi o djevojčici umanjenih mentalnih sposobnosti, slabije razvijenog govora sa smetnjama pamćenja i pažnje pa zbog toga i ograničene sposobnosti za istinito svjedočenje na sudu, na raspravi ocjenjuje vrlo vjerojatnim da su predmetni događaji i interakcija koje oštećenica opisuje konkretno proživljeni, a ne izmišljeni kao svjestan plan ili strategija. To posebno s obzirom na intelektualnu potkapacitiranost oštećenice zbog koje ona nije sposobna smisliti, isplanirati i dosljedno provoditi eventualnu laž kroz dulje vremensko razdoblje.

Na tragu ovog zaključka je i nalaz i mišljenje stalnih sudskih vještaka psihijatra mr. sc. S. K. te psihologa prof. dr. sc. G. B. F. Naime, ovi vještaci ocjenjuju da veći broj detalja koji se odnose na mjesta, sudionike i obilježja događaja, višekratno priznanje nedostatka sjećanja, logička struktura opisivanja, koherentno iznošenje događaja, uklopljenost događaja u kontekst kao i emocionalna pratnja sukladna događajima koje opisuje, sa psihologijsko-psihijatrijskog aspekta upućuju na autentičnost doživljaja oštećenice. Stoga i ovi vještaci ocjenjuju da terećenje oštećenice dano tijekom istrage ima sve karakteristike vjerodostojnog iskaza.

U žalbi optuženika tvrdi se da vještaci nisu bili suglasni u ocjeni sposobnosti oštećenice za vjerodostojno svjedočenje zbog čega ih je na raspravi trebalo "suočiti i saslušati". Pri tome, žalitelj očito smjera na potrebu usuglašavanja vještaka koja ovdje nije potrebna niti je obrana takav prijedlog stavila na raspravi. Naime, nikakvih bitnih proturječja niti nejasnoća u rezultatima vještačenja oštećenice nema jer je psihologijski vještak prof. J.

B., imajući u vidu mentalnu insuficijentnost oštećenice, ocjenjivala njezinu načelnu sposobnost za davanje vjerodostojnog iskaza, dok su vještaci dr. sc. S. K. i dr. sc. G. B. F. ocjenjivali konkretno dani iskaz oštećenice pred sudom. O ovom potonjem pitanju nema nikakvih proturječja, kako valjano zaključuje i prvostupanjski sud, jer i prof. B. na raspravi iskazuje da je vrlo mala vjerojatnost da bi oštećenica samostalno osmislila neistinitu optužbu i provela ju u djelo te ustrajala u opisima mnoštva konkretnih detalja kroz dulje vrijeme. Stoga izostaju pretpostavke za pozivanje vještaka ili novo vještačenje iz čl. 317. i čl. 318. ZKP/08.

U žalbi optuženika ukazuje se i na činjenicu da ginekološkim pregledom oštećenice nisu utvrđene ozljede njezinog himena niti druge ozljede rodnice koje bi se, prema stajalištu žalitelja, kod penetracije u spolovilo djeteta morale zateći. Doista, izostanak materijalnih tragova na spolovilu oštećenice mogao bi izazvati određene dvojbe, međutim, one su u konkretnom slučaju sa sigurnošću razjašnjene upravo ispitivanjem ginekologa, svjedoka dr. Z. T. na raspravi. Naime, taj liječnik je oštećenicu u dva navrata pregledao u razmaku od par mjeseci, time da je tijekom pregleda obavljenog 15. prosinca 2017., uz laganu dilataciju i bez bolova, uspio postaviti dva prsta u introitus oštećenice, pri čemu je himen i dalje ostao intaktan. Zbog toga, taj stručni svjedok je, na temelju vlastitog opažanja i višegodišnjeg iskustva, zaključio da se kod oštećenice radi o izuzetno elastičnom i rastezljivom himenu pa je penetracija spolovilom moguća i bez većih lezija. Također, objasnio je i mogućnost manjeg krvarenja nakon spolnog odnošaja koje bi se zaustavilo u roku od par sati, a moguće lezije bi bez tragova zarasle u roku od tjedan dana. Upravo ovim iskazom stručnog svjedoka, kojeg prvostupanjski sud s pravom prihvaća kao istinit i profesionalan, objašnjava navod oštećenice da je nakon spolnih odnošaja s optuženikom krvarila, a što se žalbom bezuspješno pokušava relativizirati i s tog osnova obezvrijediti istinitost njezinog terećenja.

Nadalje, u postupku nije utvrđen nikakav uvjerljiv motiv za lažno terećenje optuženika. Naime, u obrani se tvrdi da bi članovi obitelji A., s kojima se optuženik fizički sukobio, nagovorili oštećenicu da ga neistinito optuži. Međutim, to je posve neuvjerljivo, jer i oštećenica kada na raspravi odustaje od terećenja optuženika, ne navodi da bi itko s njom o tome razgovarao, a posebno ne članovi obitelji A. S druge strane, već je naglašeno da oštećenica, zbog svojih specifičnih mentalnih nedostataka na razini lake mentalne retardacije, intelektualno nije sposobna dosljedno ponavljati istu verziju događaja kroz dulji vremenski period, kao što je to ovdje slučaj. Osim toga, oštećenica, a niti članovi njezine obitelji, nisu podnijeli kaznenu prijavu protiv optuženika, već je to učinjeno po službenoj dužnosti od strane ... .. sela L., što sve ukazuje da okolnosti pod kojima je došlo do otkrivanja kaznenog djela ne potvrđuju tezu obrane. Konačno, niti vještaci koji su opservirali oštećenicu nisu našli elementa koji bi upućivali na zlonamjerno terećenje.

Iako je oštećenica ispitana na raspravi u ponovljenom suđenju odustala od terećenja optuženika, to nije bitnije utjecalo na utvrđeno činjenično stanje, dapače, prvostupanjski sud pravilno ocjenjuje da je na oštećenicu u međuvremenu izvršen nedopustiv pritisak i to, kako od članova njezine obitelji, tako i članova obitelji optuženika. Naime, oštećenica uopće nije dala uvjerljivo obrazloženje zbog čega je izmijenila svoj iskaz, što pravilno uočava i prvostupanjski sud. Tako ona tvrdi da je u istrazi lagala "jer joj optuženik nije htio potpisati da njoj i bratu Z. bude skrbnik zbog čega je morala ići u dom" pa je zbog toga na njega bila ljuta. Međutim, ovo obrazloženje nije logično niti životno uvjerljivo iz više razloga. Prije svega, psihologijski vještak ocjenjuje da oštećenica, zbog svoje mentalne potkapacitiranosti, tada nije mogla razumjeti pojam skrbništva. Nadalje, prema rješenju Centra za socijalnu skrb

N., oštećenica je zajedno sa svojim bratom smještena u ... .. selo L. 29. listopada 2015. i to iz razloga jer članovi obitelji optuženika nisu ispunjavali propisane pretpostavke za skrbnika, a to prvenstveno zbog optuženikove višekratne osuđivanosti. Oštećenica je smještena u dom jer je to tražio njezin otac, S. Đ., kako sam potvrđuje u svom iskazu na raspravi, dok se optuženik tome protivio, kako je vidljivo iz podataka kaznenog postupka koji se protiv njega vodio zbog ometanja rada djelatnika policije koji su došli preuzeti djecu. Osim toga, krajnje je neuvjerljivo da bi oštećenica, kao djevojčica od devet godina (a mentalne starosti šest do sedam godina) čekala preko dvije godine da se "osveti" svome tetku podnošenjem kaznene prijave za seksualno zlostavljanje tek u jesen 2017. Konačno, izmijenjeni iskaz oštećenice s rasprave, kada tvrdi da ju optuženik "nije dirao niti psovao", u suprotnosti je s iskazom njezinog brata, svjedoka Z. Đ., koji iskazuje da je optuženik bio "zločest" prema oštećenici, često ju je vrijeđao riječima "glupačo, kurvo, ubit ću te", a tvrdi i da je njega nagovarao da se "seksa sa svojom sestra", što je on odbio.

Sve navedeno, a imajući u vidu i mišljenje psihologijskog vještaka prof. J. B. da je zbog ograničene sposobnosti oštećenice za istinito kazivanje najviše istine sadržano u njezinim iskazima koji su dani najbliže vremenu događaja, očito je da je iskaz oštećenice s rasprave rezultat sugestivnog utjecaja okoline i možebitnog uvida u posljedice koje oštećenica trpi u svom socijalnom okruženju, što se, prema mišljenju vještaka psihologa, događa paralelno s odrastanjem i shvaćanjem težine proživljenih iskustava.

Zbog navedenog, žalbom se bezuspješno pokušava oštećenicu prikazati kao patološku lažljivicu, jer suprotno proizlazi iz nalaza i mišljenja vještaka koji su je opservirali, ali i same kvalitete njezinog iskaza danog u istrazi koji je potkrijepljen kontrolnim dokazima i to iskazima odraslih i stručnih osoba kojima se ona povjerala, a koje osobe nemaju nikakvog razloga teretiti, njima, nepoznatog optuženika.

Da li je oštećenica u nekom drugom postupku neistinito okrivila mušku osobu za spolno zlostavljanje, na što se žalbom ukazuje, ovdje nije bilo predmetom dokazivanja niti je to od utjecaja na utvrđivanje relevantnog činjeničnog stanja.

Što se tiče činjenice da je oštećenica posebno ranjivo dijete, treba reći da se ta kvalifikatorna okolnost žalbom ne dovodi u pitanje.

Suprotno tvrdnji žalbe, dokazni postupak nema potrebe dopuniti provođenjem psihijatrijskog vještačenja optuženika na okolnost njegovih pedofilskih sklonosti. Prije svega, takva se sklonost provođenjem psihijatrijskog vještačenja ne može dokazati ili otkloniti, a s druge strane, ubrojivost optuženika, kao osnovni cilj psihijatrijskog vještačenja, u postupku nije dovedena u pitanje.

Zaključno, dakle, činjenično stanje je potpuno i pravilno utvrđeno te je odgovarajućom primjenom materijalnog prava optuženik osnovano proglašen krivim za djelo iz optužnice.

Povreda kaznenog zakona istaknuta u žalbi optuženika po branitelju D. R., nije ostvarena. Prvostupanjski sud nije prekoračio svoja zakonska ovlaštenja opozivom uvjetne osude koja je optuženiku izrečena presudom Općinskog suda u Osijeku broj K-559/14 od 11. svibnja 2015. (pravomoćna 15. kolovoza 2015.). Uvidom u taj spis, koji je sada priložen,

vidljivo je da je optuženik osuđen zbog kaznenog djela iz čl. 228. st. 1. KZ/11 na kaznu zatvora u trajanju od sedam mjeseci s rokom kušnje od tri godine, a presuda je postala pravomoćna u okviru inkriminiranog perioda kaznenog djela za koje ovdje odgovara (sredina lipnja 2015. do 10. listopada 2015.). Stoga je predmetno kazneno djelo počinjeno za vrijeme trajanja roka kušnje pa je opoziv uvjetne osude, zbog visine utvrđene kazne zatvora u trajanju od osam godina, po zakonu obavezan, sukladno čl. 58. st. 1. KZ/11, time da zakonski rokovi za opoziv iz čl. 58. st. 7. KZ/11 nisu protekli.

Nisu u pravu optuženik niti državni odvjetnik kada podnose žalbu zbog odluke o kazni predlažući blaže, odnosno strože kažnjavanje optuženika.

Prvostupanjski je sud pri odmjeravanju kazne imao u vidu sve okolnosti koje utječu na njezinu visinu te ih je valjano ocijenio.

Optuženik u žalbi tek paušalno ističe ovaj žalbeni osnov ne navodeći koje bi okolnosti trebalo drugačije cijeliti niti ističe novih olakotnih okolnosti. Međutim, prvostupanjski je sud optuženiku dostatno cijelio olakotnim činjenicu da je otac sedmero djece pa s tog osnova blažem kažnjavanju nema mjesta.

S druge strane, prvostupanjski je sud u odgovarajućoj mjeri cijelio činjenicu da je optuženik višekratno osuđivana osoba, i to kako kazneno, tako i prekršajno. Točno je da je optuženik kazneno djelo počinio kao tetak oštećenice o kojoj se povremeno skrbio, na što ukazuje državni odvjetnik, ali ta okolnost je već našla dovoljnog odraza u visini kazne odmjerenoj po sudu prvog stupnja, posebno kada se uzme u obzir relativno kraće trajanje inkriminiranog perioda i protek vremena od događaja. Isto tako, psihičke posljedice koje su kod oštećenice nastupile ne mogu se nužno povezati s pretrpljenim spolnim zlostavama jer postoje konkurirajući razlozi u inače odgojnoj i emocionalnoj zapuštenosti oštećenice od strane njezinih bioloških roditelja, kako proizlazi iz provedenog psihologijsko-psihijatrijskog vještačenja.

Zbog navedenog, po sudu prvog stupnja utvrđena kazna zatvora u trajanju od osam godina, kao i izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od osam godina i četiri mjeseca, u svemu odgovara težini počinjenog kaznenog djela, okolnostima konkretnog slučaja te ličnosti samog optuženika. Ovako odmjerena jedinstvena kazna, koja obuhvaća i kaznu iz opozvane uvjetne osude, nužna je i pravedna da bi se njome iskazao odgovarajući prijekor društva prema počiniteljima takvih odioznih kaznenih djela na štetu djece, a istovremeno će se tom kaznom u potrebnoj mjeri utjecati na optuženika da shvati krajnju neprihvatljivost vlastitog postupka i upozoriti druge građane da se klone sličnih ponašanja.

Kako time navodi podnesenih žalbi nisu osnovani, a ispitivanjem pobijane presude nisu nađene povrede na koje ovaj žalbeni sud, u smislu čl. 476. st. 1. ZKP/08-I, pazi po službenoj dužnosti, trebalo je, temeljem čl. 482. ZKP/08-I, odlučiti kao u izreci ove presude.

Zagreb, 2. srpnja 2020.

Predsjednik vijeća:
Ranko Marijan, v.r.